

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera de recursuri)

19 iunie 2015 *

„Recurs — Funcție publică — Funcționari — Imparțialitatea Tribunalului Funcției Publice — Cerere de recuzare a unui judecător — Schimbare a repartizării — Interesul serviciului — Regula corespondenței dintre grad și post — Articolul 7 alineatul (1) din statut — Procedură disciplinară — Dreptul la apărare”

În cauza T-88/13 P,

având ca obiect un recurs introdus împotriva Hotărârii Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene (Camera a treia) din 5 decembrie 2012, Z/Curtea de Justiție (F-88/09 și F-48/10, RepFP, EU:F:2012:171), având ca obiect anularea acestei hotărâri,

Z, cu domiciliul în Luxemburg (Luxemburg), reprezentat de F. Rollinger, avocat,

recurentă,

cealaltă parte din procedură fiind

Curtea de Justiție a Uniunii Europene, reprezentată de A. Placco, în calitate de agent,

pârâtă în primă instanță,

TRIBUNALUL (Camera de recursuri),

compus din domnii M. Jaeger, președinte, H. Kanninen (raportor) și D. Gratsias, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Hotărâre ¹

- 1 Prin intermediul recursului introdus în temeiul articolului 9 din anexa I la Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, recurenta solicită anularea Hotărârii Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene (Camera a treia) din 5 decembrie 2012, Z/Curtea de Justiție (F-88/09 și F-48/10, RepFP, EU:F:2012:171, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care s-a respins acțiunea sa având ca obiect anularea deciziilor Curții de Justiție a Uniunii Europene din 18 decembrie 2008 de schimbare a repartizării sale și, respectiv, din 10 iulie 2009, prin care i s-a aplicat sancțiunea avertismentului scris.

* Limba de procedură: franceza.

1 — Sunt redată numai punctele din prezenta hotărâre a căror publicare este considerată utilă de către Tribunal.

Situația de fapt

- 2 Situația de fapt relevantă aflată la originea litigiului este enunțată la punctele 23-66 din hotărârea atacată, după cum urmează:

- „23 Reclamanta a fost recrutată ca funcționar stagiar la 1 septembrie 2005 și a fost repartizată, de la această dată până la 31 decembrie 2008, la una dintre unitățile de traducere ale Direcției generale de traducere a Curții de Justiție, ca jurist-lingvist. A fost titularizată la 1 iunie 2006.
- 24 În decembrie 2005, doamna X a fost recrutată ca jurist-lingvist în aceeași unitate de traducere și în cadrul aceleiași echipe ca și reclamanta, în calitate de agent contractual auxiliar. Doamna X este soția domnului W, numit ulterior atașat pe lângă grefierul Curții de Justiție.
- 25 Reclamantei i s-a atribuit revizuirea unei părți din traduceri realizate de doamna X. În această calitate, ea afirmă că a constatat rapid nivelul slab al traducerilor doamnei X, precum și nerespectarea de către aceasta a instrucțiunilor și a termenelor.
- 26 Reclamanta susține că, de multe ori, ea și anumiți colegi ai săi, inclusiv șeful ei de echipă, l-au alertat pe șeful de unitate, domnul Y, în legătură cu pretinsa incompetență a doamnei X. Potrivit reclamantei, șeful de unitate ar fi ignorat sistematic criticile privind munca doamnei X, ceea ce, tot în opinia ei, s-ar fi datorat relației amicale pe care acesta o avea de mult timp cu doamna X. În plus, situația sa profesională în cadrul unității s-ar fi deteriorat după ce i-a comunicat șefului său de unitate aspecte legate de insuficiența prestațiilor doamnei X. În ceea ce o privește, Curtea de Justiție contestă această versiune privind situația de fapt, în special existența unui regim de favorizare în beneficiul doamnei X, precum și inacțiunea superiorilor ierarhici ai reclamantei.
- 27 În aprilie 2006, un incident ar fi susținut-o pe reclamantă în convingerea sa că doamna X beneficia de un regim de favoare în cadrul unității. Astfel, după ce reclamanta a constatat caracterul incomplet al unei traduceri realizate de doamna X și i-a solicitat acesteia să o completeze, doamna X ar fi predat noul document secretariatului cu mențiunea «lucrare finalizată», deși, potrivit regulilor interne din cadrul serviciului, acesta ar fi trebuit să fie returnat reclamantei pentru o nouă revizie. Ca urmare, reclamanta ar fi raportat incidentul domnului Y, solicitând să se ia măsuri ferme în privința doamnei X, ceea ce acesta ar fi refuzat să facă.
- 28 Reclamanta s-a plâns directorului în subordinea căruia se afla unitatea sa în legătură cu atitudinea șefului ei de unitate, pe care o considera «inadecvată și ostilă».
- 29 Potrivit Curții de Justiție, în cadrul unei reuniuni care a avut loc la 10 decembrie 2006, directorul i-ar fi explicat reclamantei motivele pentru care fusese recrutată doamna X. Reclamanta susține că directorul ar fi admis în timpul acestei reuniuni și că doamna X avea dificultăți de relaționare cu alți membri ai unității și că în trecut nu a reușit, de două ori, la concursuri generale organizate de Oficiul European pentru Selecția Personalului (EPSO) pentru posturi de juriști-lingviști la Curtea de Justiție. Curtea de Justiție contestă adevărul afirmațiilor pe care reclamanta le atribuie fostului său director.
- 30 La 14 mai 2007, reclamanta a constatat că există erori de traducere într-o hotărâre a Curții tradusă de doamna X și și-a informat șeful de unitate, domnul Y, în legătură cu acest aspect.
- 31 La 25 mai 2007, în cadrul exercițiului de evaluare 2006, reclamanta s-a întâlnit cu directorul general al DG Traducere, în calitate de evaluator de apel. Potrivit reclamantei, ea i-ar fi adus la cunoștință dificultățile cu care se confruntă din cauza tratamentului preferențial rezervat de șeful de unitate, domnul Y, unui membru al echipei sale, fără a o numi totuși pe doamna X. Conform afirmațiilor reclamantei, directorul general s-ar fi indignat imediat și ar fi propus organizarea unui audit intern, pentru a determina dacă candidatura la postul de jurist-lingvist a persoanei pe

care ea o menționase a făcut obiectul unui tratament preferențial. Potrivit reclamantei, după ce a aflat că era vorba despre doamna X, soția atașatului pe lângă grefierul Curții de Justiție, directorul general i-ar fi sugerat să se mute în altă direcție generală. Curtea de Justiție contestă adevărul afirmațiilor pe care reclamanta le atribuie directorului general.

- 32 Reclamanta afirmă că și-a alertat superiorii ierarhici cu privire la regimul de favorizare de care ar fi beneficiat doamna X din partea șefului său de unitate, printr-un e-mail din 23 noiembrie 2007, într-o notă adresată cu ocazia exercițiului de evaluare 2007 și, în sfârșit, printr-un e-mail adresat, printre alții, grefierului Curții de Justiție la 11 noiembrie 2008.
- 33 Între timp, la 10 iulie 2008, șeful de unitate, domnul Y, a decis să o repartizeze pe reclamantă într-o altă echipă din cadrul unității, pentru motivul că ar fi avut relații conflictuale cu șeful său de echipă. Potrivit reclamantei, ar trebui să existe îndoieli cu privire la caracterul veridic al acestui motiv, deoarece, pe de o parte, șeful de echipă menționat urma să fie transferat la Consiliul Uniunii Europene și, pe de altă parte, acesta nu ar fi cunoscut motivele pentru care relația cu ea ar fi putut fi calificată ca fiind de conflict, până când l-a consultat el însuși pe șeful de unitate. Cu toate acestea, reclamanta nu a introdus o reclamație împotriva acestei decizii de a fi mutată în altă echipă.
- 34 La începutul lunii septembrie 2008, reclamanta a apelat la serviciile unuia dintre consilierii în materia hărțuirii morale instituite prin [Comunicarea grefierului Curții de Justiție din 20 noiembrie 2006 privind respectarea demnității personalului].
- 35 În noiembrie 2008, reclamantei i s-ar fi propus un flux electronic, iar nu fizic, al documentelor sale de muncă.
- 36 La 9 decembrie 2008, considerându-se provocată la maximum prin pretinsa hărțuire morală din partea șefului său de unitate, reclamanta a adresat tuturor membrilor unității sale un e-mail cu următorul conținut, în versiunea franceză furnizată de reclamantă:

«Dragi colegi, nici eu nu voi mai fi alături de voi mâine și este vorba despre o decizie bine gândită asupra lucrurilor, care impune totuși câteva explicații pentru cei care nu sunt la curent, așa încât să nu existe riscul ca cineva să se simtă vexat.

Astfel, după cum majoritatea v-ați dat seama, atitudinea șefului de unitate față de mine a devenit deosebit de ostilă și uneori absolut lipsită de respect, și dau dovadă de mult tact în această calificare (a atitudinii sale), începând de când am atras atenția asupra faptului că incapacitatea sa de a separa relațiile sociale și cele profesionale a avut o influență foarte negativă asupra funcționării unității și asupra condițiilor de lucru ale revizorilor, care s-au confruntat în cadrul muncii lor cu o veche cunoștință a șefului de unitate, care a obținut contracte de agent temporar timp de aproape doi ani în serviciul nostru.

Nu sunt singura care a fost deranjată de această situație, dar aparent am fost singura care a îndrăznit să exprime clar ceea ce crede, în special fiind vorba despre o manifestare a lipsei de respect față de celelalte persoane care lucrează în unitatea noastră, pentru că a existat un tratament privilegiat al cunoștințelor, din păcate cu consecințe negative pentru ceilalți, aceia care au ajuns aici la încheierea unui concurs EPSO sau pe baza propriei capacități și competențe, fără a avea relații amicale, familiale sau de altă natură la Curte.

Este evident că revanșa a fost și rămâne brutală, ceea ce se repercutează asupra condițiilor mele de muncă. Apreciez totuși că valori precum onestitatea, decența și demnitatea sunt mult mai importante decât, cu titlu de exemplu, o jumătate de punct de promovare. Nicio poziție ocupată nu permite cuiva

să îi trateze pe ceilalți în mod incorect sau arogant, în special din motive pur personale pe care fiecare dintre voi, care cunoșteți situația care a durat în unitatea noastră din decembrie 2005 până în iunie 2007, le poate aprecia el însuși.

Pentru cei care mi-au repetat că nu se poate face nimic în cazul unor persoane unite prin relații și că aici nimic nu se va schimba, vestea bună este că, dimpotrivă, multe s-au schimbat deja și vor continua să se schimbe în curând. Cea mai bună dovadă este că în prezent sunt recrutați în unitatea noastră candidați care au reușit la concursul EPSO sau persoane despre care nu există nici cea mai mică îndoială că sunt angajate pe baza valorii lor intrinseci, și nu, de exemplu, în funcție de pe cine cunosc și de cât timp.

Celor cărora nimic nu le poate tăia pofta de mâncare le urez „Poftă bună!”

[...]

P. S. Mulțumesc mult tuturor celor dintre voi care m-au votat la alegerile pentru [comitetul pentru personal] (aproape 350 de voturi, este un rezultat foarte bun) și pentru e-mailurile și celelalte expresii ale susținerii pe care le-am primit. Este totuși o experiență constructivă că un grup de persoane atât de numeros consideră de asemenea că ar trebui să se schimbe multe lucruri nu numai în unitatea noastră, ci și în [i]nstituție. În prezent, șansele de a reuși sunt net mai bune decât înainte.»

37 Printr-un e-mail din aceeași zi adresat directorului nou numit care răspunde de unitatea sa, cu directorul general al DG Traducere în copie, reclamanta a solicitat o întâlnire în legătură cu hărțuirea morală căreia i-ar fi victimă.

38 La 10 decembrie 2008, reclamanta a trimis un alt e-mail [...] șefului său de unitate, domnul Y, precum și tuturor membrilor unității, a cărui traducere în franceză furnizată de reclamantă este următoarea:

«Bună ziua,

Superiorii dumneavoastră sunt absolut la curent de mult cu problema și [directorul general] era de părere că chestiunea contractelor atribuite uneia dintre cunoștințele dumneavoastră ar trebui să facă obiectul unui audit intern al Curții. În prezent sunt în curs clarificări pentru a se afla motivul pentru care auditul nu a fost efectuat în timp util și persoana responsabilă pentru această neglijență.

A-mi adresa amenințări nu schimbă faptele și [noul director care răspunde de unitate] a decis deja să consacre tot timpul necesar unei întâlniri privind comportamentul dumneavoastră necorespunzător în cadrul îndeplinirii funcțiilor dumneavoastră, întrucât fostul director [...] a ignorat această problemă foarte mult timp și se pare că aceasta se va schimba de acum.»

1. Decizia de schimbare a repartizării din 18 decembrie 2008

39 Trimiterea celor două e-mailuri din 9 și din 10 decembrie 2008 tuturor membrilor unității de repartizare a reclamantei a avut drept primă consecință adoptarea de către grefierul Curții de Justiție, în calitatea sa de autoritate împuternicită să facă numiri (denumită în continuare «AIPN»), a deciziei din 18 decembrie 2008, prin care a dispus mutarea în alt post a reclamantei, care, în temeiul articolului 7 alineatul (1) din [S]tatutul funcționarilor Uniunii Europene, a fost mutată într-un post în cadrul bibliotecii, cu efect din 1 ianuarie 2009 [...]. În memorandumul de notificare a deciziei, directorul general al personalului și finanțelor Curții de Justiție arată că aceasta «este motivată de necesitatea de a asigura buna funcționare a unității [dumneavoastră]

[...], care a fost compromisă în urma e-mailurilor conținând acuzații grave la adresa superiorilor dumneavoastră ierarhici, pe care le-ați trimis tuturor colaboratorilor unității la datele de 9 și de 10 decembrie 2008».

- 40 La 2 aprilie 2009, reclamanta a introdus o reclamație, în temeiul articolului 90 alineatul (2) din [S]tatut[ul funcționarilor Uniunii Europene], prin care solicita anularea deciziei din 18 decembrie 2008, precum și repararea prejudiciului său moral, evaluat la 30 000 de euro. [...]
- 42 Prin decizia din 30 iunie 2009, notificată la 13 iulie 2009, comitetul de soluționare a reclamațiilor a respins reclamația din 2 aprilie 2009.

2. Decizia privind sancțiunea disciplinară din 10 iulie 2009

- 43 A doua consecință a trimiterii e-mailurilor din 9 și din 10 decembrie 2008 a fost transmiterea, la 19 decembrie 2008, către grefierul Curții de Justiție, în calitate sa de AIPN, de către DG Traducere, a unei note prin care aceasta solicita deschiderea unei proceduri disciplinare împotriva reclamantei (denumită în continuare «notă la dosar»). [...]
- 44 Printr-un memorandum din 12 ianuarie 2009, grefierul Curții de Justiție a comunicat reclamantei nota la dosar, la care era anexată o traducere în franceză a celor două e-mailuri din 9 și din 10 decembrie 2008, și a convocat-o, în temeiul articolului 3 din anexa IX la [S]tatut[ul funcționarilor Uniunii Europene], la o audiere. Aceasta a avut loc la 28 ianuarie 2009, în prezența directorului Direcției resurse umane și administrarea personalului din cadrul DG Personal și finanțe a Curții de Justiție, care a fost însărcinat să întocmească procesul-verbal. În timpul acestei audieri, reclamanta a cerut și a obținut permisiunea de a depune în scris observații adiționale primelor observații pe care ar trebui să le formuleze în urma întocmirii procesului-verbal.
- 45 La 3 februarie 2009, reclamanta a primit comunicarea proiectului de proces-verbal al audierii din 28 ianuarie 2009 și, la 9 februarie 2009, a comunicat AIPN primele sale observații cu privire la acest proiect.
- 46 La 27 februarie 2009, reclamanta a adresat observații adiționale, în care susținea că procedura desfășurată împotriva sa era nelegală.
- 47 La 12 martie 2009, reclamanta a primit spre semnare versiunea finală a procesului-verbal de audiere. Ea a înapoiat documentul nesemnat, susținând că nu reflecta toate observațiile pe care le formulase.
- 48 Printr-un memorandum din 1 aprilie 2009, grefierul Curții de Justiție a informat-o pe reclamantă că, ținând seama de caracterul culpabil al transmiterii e-mailurilor din 9 și din 10 decembrie 2008, a decis să deschidă procedura disciplinară prevăzută la articolul 11 din anexa IX la [S]tatut[ul funcționarilor Uniunii Europene], «în vederea aplicării sancțiunii avertismentului scris sau a mustrării fără consultarea consiliului de disciplină». În plus, el a precizat că, înainte să ia poziție cu privire la calificarea care trebuie dată comportamentului reclamantei și la o eventuală sancțiune care trebuie aplicată, va fi organizată o a doua audiere în temeiul articolului 11 menționat.
- 49 A doua audiere a reclamantei de către grefierul Curții de Justiție a avut loc la 8 mai 2009 [...] [...]

- 54 [L]a 10 iulie 2009, grefierul Curții de Justiție, în calitate sa de AIPN, a luat decizia de a aplica reclamantei sancțiunea avertismentului scris, pentru motivul că ea ar fi «adus atingere demnității funcției sale, cu încălcarea articolului 12 din [S]tatut[ul funcționarilor Uniunii Europene], transmitând tuturor membrilor [unității sale] e-mailurile din 9 și din 10 decembrie 2008» (denumită în continuare «sancțiunea din 10 iulie 2009»). [...]
- 59 Prin scrisoarea din 10 noiembrie 2009, reclamanta a introdus o reclamație, în temeiul articolului 90 alineatul (2) din [S]tatut[ul funcționarilor Uniunii Europene], împotriva sancțiunii din 10 iulie 2009 [...] [...]
- 61 Prin scrisoarea din 22 ianuarie 2010 [...] reclamanta a fost convocată la o audiere în fața comitetului de soluționare a reclamațiilor stabilită pentru 9 februarie 2010. [...]
- 65 Prin scrisoarea din 19 februarie 2010 adresată [comitetului de soluționare a reclamațiilor], reclamanta a [indicat] că, în opinia sa, comitetul de soluționare a reclamațiilor nu era competent să se pronunțe cu privire la reclamația ei.
- 66 Prin decizia din 10 martie 2010, notificată la 15 martie 2010, comitetul de soluționare a reclamațiilor a respins reclamația îndreptată împotriva sancțiunii din 10 iulie 2009.”

Procedura în primă instanță *[omissis]*

- 5 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului Funcției Publice la 22 iunie 2010, recurenta a introdus o acțiune care a fost înregistrată sub numărul F-48/10 (denumită în continuare „acțiunea F-48/10”), având ca obiect, pe de o parte, anularea deciziei autorității împuternicite să facă numiri din 10 iulie 2009 prin care i se aplica sancțiunea avertismentului scris (denumită în continuare „sancțiunea din 10 iulie 2009”), precum și, în măsura în care este necesar, a deciziei de respingere a reclamației îndreptate împotriva acestei sancțiuni și, pe de altă parte, obligarea Curții de Justiție la plata sumei de 50 000 de euro cu titlu de reparare a prejudiciului moral.
- 6 În apărare, Curtea de Justiție a concluzionat în sensul respingerii acțiunii F-48/10.

[omissis]

- 11 În deschiderea ședinței din 25 ianuarie 2012, recurenta a depus o cerere expresă de recuzare a judecătorului raportor, devenit, de la scrisoarea citată la punctul 7 de mai sus, președintele Tribunalului Funcției Publice și președintele Camerei a treia, complet căruia i-au fost atribuite cauzele în discuție, din cauza unei aparențe de lipsă de integritate, de imparțialitate și de independență. În această cerere se indica, printre afirmațiile privind parțialitatea judecătorului raportor întemeiate pe faptul că acesta, în calitate sa de președinte al Tribunalului Funcției Publice, ar fi menținut existența comitetului de soluționare a reclamațiilor al Tribunalului Funcției Publice, că situația era „aceeași pentru membrii [tribunalului menționat] care [au] acceptat să devină membri ai comitetului menționat, imparțialitatea lor fiind în această privință compromisă din punct de vedere obiectiv”.
- 12 Ca urmare a cererii de recuzare formulate de recurentă la începutul ședinței, Tribunalul a suspendat procedura.
- 13 Prin scrisoarea din 6 februarie 2012, grefa Tribunalului Funcției Publice a transmis, pentru eventuale observații, cererea de recuzare Curții de Justiție, care, prin scrisoarea primită la grefa Tribunalului Funcției Publice la 17 februarie 2012, a indicat că nu are observații de prezentat și că are încredere în înțelepciunea tribunalului menționat. Prin decizia motivată din 29 martie 2012, președintele Camerei a

doua a Tribunalului Funcției Publice a respins cererea de recuzare privindu-l atât pe judecătorul raportor, cât și pe cei doi judecători care fac parte din comitetul de soluționare a reclamațiilor al Tribunalului Funcției Publice.

- 14 Prin scrisoarea grefei din 4 aprilie 2012, părțile au fost convocate la o nouă ședință care a avut loc la 10 mai 2012.
- 15 La 5 decembrie 2012, Tribunalul Funcției Publice (Camera a treia) a pronunțat hotărârea atacată.

[omissis]

Hotărârea atacată [omissis]

Cu privire la acțiunea F-48/10

- 28 În susținerea concluziilor sale în anulare, recurenta a invocat șase motive, întemeiate, primul, pe necompetența comitetului de soluționare a reclamațiilor și pe nelegalitatea articolului 4 din Decizia Curții de Justiție din 4 mai 2004 privind exercitarea competențelor încredințate prin Statutul funcționarilor Uniunii Europene autorității împuternicite să facă numiri, precum și prin Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene autorității abilitate să încheie contractele de muncă (denumită în continuare „Decizia din 4 mai 2004”), al doilea, pe nelegalitatea procedurii disciplinare, pentru încălcarea dreptului la apărare și a principiului contradictorialității, precum și a articolelor 1-3 din anexa IX la statut, al treilea, pe încălcarea articolului 12 din statut și a articolului 10 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO), precum și pe o eroare vădită de apreciere, al patrulea, pe existența unui conflict de interese în cadrul AIPN, pe încălcarea articolelor 2 și 10 din Statutul Curții de Justiție, a articolului 11a din statut, a articolului 8 din Codul european al bunei conduite administrative, a articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale, precum și a principiilor generale ale obiectivității, imparțialității și independenței, al cincilea, pe încălcarea dreptului la apărare și a principiului egalității armelor și, al șaselea, pe existența unui abuz și a unui abuz de putere, precum și pe încălcarea principiilor solitudinii și bunei administrări.
- 29 Prin hotărârea atacată, Tribunalul Funcției Publice a respins toate aceste motive.

[omissis]

Procedura în fața Tribunalului și concluziile părților

- 32 Prin memoriul depus la grefa Tribunalului la 14 februarie 2013, recurenta a introdus prezentul recurs.
- 33 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 26 februarie 2013, recurenta a introdus o cerere de anonimizare, care a fost admisă de președintele Camerei de recursuri prin decizia din 6 martie 2013.
- 34 La 19 septembrie 2013, Curtea de Justiție a depus memoriul în răspuns. Procedura scrisă s-a încheiat la 2 decembrie 2013.
- 35 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera de recursuri) a constatat că nu fusese formulată de către părți nicio cerere de stabilire a unei ședințe de judecată în termenul de o lună de la comunicarea încheierii procedurii scrise și a decis, în temeiul articolului 146 din Regulamentul de procedură, să se pronunțe asupra recursului fără parcurgerea fazei orale a procedurii.

36 Recurenta solicită Tribunalului:

- anularea hotărârii atacate;
- admiterea concluziilor sale din primă instanță în cauzele F-88/09 și F-48/10;
- obligarea Curții de Justiție la plata cheltuielilor de judecată efectuate în primă instanță și în cadrul prezentului recurs.

37 Curtea de Justiție solicită Tribunalului:

- respingerea recursului;
- obligarea recurente la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

38 În susținerea recursului, recurenta invocă unsprezece motive. Primul motiv este întemeiat pe lipsa imparțialității Camerei a treia a Tribunalului Funcției Publice. Al doilea motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului la o cale de atac efectivă întrucât controlul Tribunalului Funcției Publice privind respectarea condiției privind interesul serviciului, prevăzută la articolul 7 alineatul (1) din statut, ar fi limitat. Al treilea motiv este întemeiat pe necompetența președintelui Camerei a doua a Tribunalului Funcției Publice de a statua cu privire la cererea de recuzare din 25 ianuarie 2012. Al patrulea motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului la un proces echitabil întrucât Regulamentul de procedură al Tribunalului Funcției Publice nu ar prevedea posibilitatea de a introduce o acțiune împotriva deciziei de respingere a cererii de recuzare a unui judecător. Al cincilea motiv este întemeiat, pe de o parte, pe o încălcare a obligației de stabilire a adevărului material al motivărilor aflate la originea deciziei de schimbare a repartizării și a sancțiunii din 10 iulie 2009 și, pe de altă parte, pe o denaturare a situației de fapt. Al șaselea motiv este întemeiat pe o eroare de drept întrucât Tribunalul Funcției Publice a statuat în mod eronat că decizia de schimbare a repartizării a fost adoptată numai în interesul serviciului în sensul articolului 7 alineatul (1) din statut. Al șaptelea motiv este întemeiat pe o eroare de drept a Tribunalului Funcției Publice întrucât a statuat în mod eronat că AIPN a respectat regula corespondenței dintre grad și post. Al optulea motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare și a dreptului de a fi ascultat. Al nouălea motiv este întemeiat pe o eroare de drept întrucât Tribunalul Funcției Publice a statuat în mod eronat că concluziile în despăgubire pentru repararea prejudiciului pretins suferit din cauza difuzării către întreg personalul a deciziei de schimbare a repartizării sunt inadmisibile. Al zecelea motiv este întemeiat, pe de o parte, pe o eroare de drept a Tribunalului Funcției Publice întrucât a statuat că comitetul de soluționare a reclamațiilor, care a respins reclamația îndreptată împotriva sancțiunii din 10 iulie 2009, era competent și, pe de altă parte, pe omisiunea de a se pronunța cu privire la motivul întemeiat pe nelegalitatea articolului 4 din Decizia din 4 mai 2004. Al unsprezecelea motiv este întemeiat, pe de o parte, pe o eroare de drept a Tribunalului Funcției Publice întrucât a statuat în mod eronat că AIPN a respectat articolele 1-3 din anexa IX la statut și, pe de altă parte, pe încălcarea dreptului la apărare și a principiului contradictorialității.

[omissis]

Cu privire la motivele referitoare la acțiunea F-48/10

Cu privire la al zecelea motiv, întemeiat, pe de o parte, pe o eroare de drept a Tribunalului Funcției Publice întrucât a statuat că comitetul de soluționare a reclamațiilor, care a respins reclamația îndreptată împotriva sancțiunii din 10 iulie 2009, era competent și, pe de altă parte, pe omisiunea de a se pronunța cu privire la motivul întemeiat pe nelegalitatea articolului 4 din Decizia din 4 mai 2004

- 138 Recurenta critică punctele 226-228 din hotărârea atacată, prin care Tribunalul Funcției Publice a respins ca inoperant motivul întemeiat pe necompetența comitetului de soluționare a reclamațiilor, pentru motivul că, decizia de respingere a reclamației îndreptate împotriva sancțiunii din 10 iulie 2009 fiind un act confirmativ lipsit de conținut autonom, anularea sa nu putea avea o influență asupra legalității sancțiunii din 10 iulie 2009. În opinia sa, acest raționament al Tribunalului Funcției Publice nu se poate întemeia pe existența unei decizii de respingere a reclamației, adoptată de un organ necompetent.
- 139 Curtea de Justiție contestă argumentația recurente.
- 140 În primă instanță, recurenta a concluzionat în sensul anulării sancțiunii din 10 iulie 2009 și, în măsura în care este necesar, al anulării deciziei de respingere a reclamației îndreptate împotriva sancțiunii din 10 iulie 2009 (hotărârea atacată, punctul 69).
- 141 Potrivit unei jurisprudențe constante, orice decizie de respingere a unei reclamații, fie ea implicită sau explicită, nu face, dacă este pură și simplă, decât să confirme actul sau abținerea despre care se plânge reclamantul și nu constituie, considerată izolat, un act atacabil, astfel încât concluziile îndreptate împotriva acestei decizii fără conținut autonom în raport cu decizia inițială trebuie privite ca fiind îndreptate împotriva actului inițial (Ordonanța din 16 iunie 1988, Progoulis/Comisia, 371/87, Rec., EU:C:1988:317, punctul 17, și Hotărârea din 2 martie 2004, Di Marzio/Comisia, T-14/03, RecFP, EU:T:2004:59, punctul 54). O decizie de respingere a reclamației este un act confirmativ, lipsit de conținut autonom, atunci când nu cuprinde o reexaminare a situației reclamantului în funcție de elemente de drept sau de fapt noi [Hotărârea din 21 septembrie 2011, Adjemian și alții/Comisia, T-325/09 P, Rep., EU:T:2011:506, punctul 32, și Hotărârea din 21 mai 2014, Mocová/Comisia, T-347/12 P, Rep., (Extras), EU:T:2014:268, punctul 34].
- 142 Pe baza jurisprudenței citate la punctul 141 de mai sus, Tribunalul Funcției Publice a constatat, la punctul 227 din hotărârea atacată, că administrația nu a efectuat o reexaminare a situației recurente în funcție de elemente de drept sau de fapt noi, astfel încât decizia de respingere a reclamației trebuia considerată ca fiind pur confirmativă pentru sancțiunea din 10 iulie 2009. El a concluzionat că anularea deciziei de respingere a reclamației nu putea avea o influență asupra legalității sancțiunii din 10 iulie 2009, astfel încât motivul întemeiat pe necompetența comitetului de soluționare a reclamațiilor, care urmărea anularea deciziei de respingere a reclamației, trebuia respins ca inoperant.
- 143 Este necesar să se arate, cu toate acestea, că, prin motivul întemeiat pe necompetența comitetului de soluționare a reclamațiilor, invocat de recurentă în primă instanță, ea contesta compunerea comitetului respectiv care a respins reclamația sa îndreptată împotriva sancțiunii din 10 iulie 2009. Prin urmare, acest motiv era legat de problema dacă examinarea reclamației recurente a făcut obiectul unei proceduri legale care ar fi putut conduce la o decizie diferită de cea privind sancțiunea din 10 iulie 2009. În consecință, recurenta avea un interes real și distinct să solicite anularea deciziei de respingere a reclamației, nu numai anularea sancțiunii din 10 iulie 2009.
- 144 Astfel, dacă s-ar fi aplicat jurisprudența citată la punctul 141 de mai sus, fără a lua în considerare faptul că motivul în cauză se referă la însăși procedura administrativă a reclamației, iar nu la actul inițial care face obiectul reclamației, orice posibilitate de contestare legată de procedura precontencioasă ar fi exclusă, făcând astfel ca reclamantul să piardă beneficiul unei proceduri care are ca obiect să permită

și să favorizeze o soluționare amiabilă a diferendului apărut între funcționar și administrație și să impună autorității de care depinde funcționarul reexaminarea deciziei sale, cu respectarea normelor, în lumina eventualelor obiecții ale acestuia (a se vedea în acest sens Hotărârea Mocová/Comisia, punctul 141 de mai sus, EU:T:2014:268, punctul 38).

145 În această privință, trebuie să se considere neîntemeiat argumentul Curții de Justiție potrivit căruia recurenta nu ar avea interesul de a solicita anularea deciziei de respingere a reclamației după ce a introdus o acțiune în anularea actului inițial, deoarece, chiar dacă procedura reclamației ar fi nelegală, ar fi inutil ca administrația să ia o nouă decizie cu privire la reclamație în măsura în care recurenta a solicitat instanței să anuleze ea însăși actul inițial. Contrar celor susținute de Curtea de Justiție, interesul reclamantului ca procedura reclamației să se desfășoare legal și, prin urmare, ca decizia de respingere a reclamației sale să fie anulată în caz de nelegalitate trebuie să fie apreciat în mod autonom, iar nu în legătură cu eventuala acțiune introdusă împotriva actului inițial, obiect al reclamației. Dacă situația ar fi diferită, persoana interesată nu ar putea invoca niciodată neregularitățile procedurii reclamației, fiind totuși privată de beneficiul unei reexaminări precontencioase legale a deciziei administrației, de fiecare dată când o acțiune contencioasă este îndreptată împotriva actului inițial împotriva căruia este îndreptată reclamația.

146 În consecință, având în vedere obiectul motivului în cauză, care se referă la procedura reclamației, recurenta trebuie să poată cere controlarea de către instanța Uniunii a legalității deciziei de respingere a reclamației, nu numai a celei a sancțiunii din 10 iulie 2009.

147 Prin urmare, este necesar să se considere că Tribunalul Funcției Publice a săvârșit o eroare de drept respingând motivul întemeiat pe necompetența comitetului de soluționare a reclamațiilor ca inoperant.

148 În consecință, al zecelea motiv trebuie admis.

[omissis]

162 Ca urmare a tuturor celor ce precedă, trebuie să fie admis în parte recursul și să fie anulată hotărârea atacată în măsura în care este viciată de eroarea de drept constatată la punctele 140-147 de mai sus.

Cu privire la acțiunea introdusă în primă instanță

163 Conform articolului 13 alineatul (1) din anexa I la Statutul Curții, atunci când recursul este întemeiat, Tribunalul anulează decizia Tribunalului Funcției Publice și se pronunță el însuși asupra litigiului. Totuși, acesta trimite cauza Tribunalului Funcției Publice spre rejudecare în cazul în care litigiul nu este în stare de judecată.

164 În speță, Tribunalul dispune de elementele necesare pentru a se pronunța cu privire la acțiunea din primă instanță.

165 Având în vedere faptul că recursul nu este admis decât în parte și că hotărârea atacată nu este anulată decât în măsura în care este viciată de eroarea de drept identificată la punctele 140-147 de mai sus, trebuie să se constate că celelalte aprecieri ale Tribunalului Funcției Publice, neafectate de eroarea menționată, au rămas definitive. Prin urmare, Tribunalului îi revine sarcina de a examina numai motivul invocat de recurentă în cauza F-48/10, întemeiat pe necompetența comitetului de soluționare a reclamațiilor și pe nelegalitatea articolului 4 din decizia din 4 mai 2004.

166 În fața Tribunalului Funcției Publice, recurenta susținea că comitetul de soluționare a reclamațiilor, însărcinat cu examinarea reclamației sale îndreptate împotriva sancțiunii din 10 iulie 2009, compus dintr-un judecător al Curții de Justiție și din doi avocați generali, era nelegal constituit. În această

privință, ea susținea, în primul rând, că articolul 4 din Statutul Curții prevede că „[j]udecătorii nu pot exercita nicio funcție politică sau administrativă”. În al doilea rând, ea invoca articolul 12 din Statutul Curții, din care rezultă că funcționarii și ceilalți agenți angajați la Curtea de Justiție „se subordonează grefierului, care la rândul lui se subordonează președintelui”, astfel încât numai grefierul și președintele Curții ar putea acționa în calitate de AIPN. În al treilea rând, ea pretindea că articolul 4 din Decizia din 4 mai 2004, care prevede că „comitetul de soluționare a reclamațiilor exercită competențele încredințate prin statut [AIPN]” în ceea ce privește deciziile privind reclamațiile, era contrar articolului 2 alineatul (1) din statut, care prevede că fiecare instituție stabilește autoritățile care exercită în cadrul său puterile acordate de statutul menționat AIPN, coroborat cu articolele 4 și 12 din Statutul Curții. Pe de altă parte, ea susținea că Statutul Curții nu permite nici grefierului, nici președintelui Curții de Justiție să delege competențele de AIPN care le sunt încredințate.

167 Trebuie să se constate mai întâi că recurenta se limitează la a aminti conținutul articolului 4 primul paragraf din Statutul Curții, potrivit căruia „[j]udecătorii nu pot exercita nicio funcție politică sau administrativă” și la a afirma că, cu excepția președintelui Curții, ceilalți judecători și avocații generali nu pot exercita nicio funcție administrativă și în special nu pot acționa în calitate de AIPN în cadrul comitetului de soluționare a reclamațiilor. Această afirmație nu este susținută de nicio argumentație juridică. Or, după cum a susținut Curtea de Justiție în fața Tribunalului Funcției Publice, această dispoziție urmărește să asigure independența judecătorilor, atât în timpul, cât și după exercitarea atribuțiilor lor, în raport în special cu statele membre sau cu celelalte instituții ale Uniunii. Celelalte paragrafe ale articolului 4 din Statutul Curții traduc și ele această preocupare de a menține independența judecătorilor. Totuși, recurenta nu poate deduce din articolul 4 primul paragraf din Statutul Curții o imposibilitate de exercitare a unor atribuții privind administrația internă a instituției. După cum a arătat, în mod întemeiat, Curtea de Justiție, în înscrisurile sale în fața Tribunalului Funcției Publice, exercitarea de către judecători a unor atribuții administrative interne instituției nu aduce atingere independenței lor și permite asigurarea autonomiei administrative a instituției.

168 În plus, recurenta se limitează să afirme că, având în vedere articolul 12 din Statutul Curții, care prevede că funcționarii și ceilalți agenți angajați la Curtea de Justiție „se subordonează grefierului, care la rândul lui se subordonează președintelui”, numai grefierul și președintele Curții pot exercita competențele încredințate prin statut AIPN. Ea nu demonstrează mai mult compatibilitatea interpretării sale privind articolul 12 din Statutul Curții, ca rezervând grefierului și președintelui Curții exercitarea competențelor încredințate AIPN, cu articolul 2 alineatul (1) din statut, care prevede că fiecare instituție stabilește autoritățile care exercită în cadrul său puterile acordate de statut AIPN. Ea se mărginește astfel să afirme că articolul 2 alineatul (1) din statut nu poate, în ceea ce privește Curtea de Justiție, decât să fie coroborat cu articolele 4 și 12 din Statutul Curții.

169 În aceste condiții, recurenta nu poate susține în mod valabil, fără o altă demonstrație în sprijin, că articolul 4 din Decizia din 4 mai 2004, potrivit căruia comitetul de soluționare a reclamațiilor exercită competențele încredințate prin statut AIPN în ceea ce privește deciziile privind reclamațiile, este contrar articolului 2 alineatul (1) din statut coroborat cu articolele 4 și 12 din Statutul Curții.

170 Rezultă că motivul din primă instanță întemeiat pe necompetența comitetului de soluționare a reclamațiilor și pe nelegalitatea articolului 4 din Decizia din 4 mai 2004, invocat de recurentă în cauza F-48/10, trebuie să fie respins. Prin urmare, acțiunea F-48/10 trebuie respinsă în această privință.

[omissis]

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera de recursuri)

declară și hotărăște:

- 1) **Anulează Hotărârea Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene (Camera a treia), Z/Curtea de Justiție (F-88/09 și F-48/10, RepFP, EU:F:2012:171), în măsura în care a respins ca inoperant motivul invocat în cauza F-48/10, întemeiat pe necompetența comitetului de soluționare a reclamațiilor și pe nelegalitatea articolului 4 din Decizia Curții de Justiție din 4 mai 2004 privind exercitarea competențelor încredințate prin Statutul funcționarilor Uniunii Europene autorității împuternicite să facă numiri, precum și prin Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene autorității abilitate să încheie contractele de muncă.**
- 2) **Respinge în rest recursul.**
- 3) **Respinge acțiunea în cauza F-48/10 în măsura în care se întemeia pe motivul referitor la necompetența comitetului de soluționare a reclamațiilor și pe nelegalitatea articolului 4 din Decizia Curții de Justiție din 4 mai 2004 privind exercitarea competențelor încredințate prin Statutul funcționarilor Uniunii Europene autorității împuternicite să facă numiri, precum și prin Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene autorității abilitate să încheie contractele de muncă.**
- 4) **În ceea ce privește cheltuielile de judecată aferente prezentei proceduri, Z suportă trei părți din cheltuielile de judecată efectuate de Curtea de Justiție și trei părți din propriile cheltuieli de judecată, iar Curtea de Justiție suportă o parte din propriile cheltuieli de judecată și o parte din cheltuielile de judecată efectuate de Z.**

Jaeger

Kanninen

Gratsias

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 19 iunie 2015.

Semnături